

De leraarskamer

Grenzen verleggen

Dat leerlingen tijdens de tien maanden die ze bij mij in de klas zitten dingen bijleren, vind ik een evidentie. Leren cijferen, het onderwerp zoeken in een zin en de ei-woorden zijn maar een paar voorbeelden. Als ze de zeven Belgische koningen, vanzelfsprekend in de juiste volgorde, vanbuiten kennen, voel ik me toch altijd wel een beetje trots. Maar wanneer kinderen écht grenzen verleggen tijdens dat ene schooljaar, glunder ik. Dan pas is mijn schooljaar écht geslaagd.

Vaak gaat het om kleine dingetjes, een speelse tip die voor hen wonderwel blijkt te werken. Zo was er die ene leerling die bijna uit zijn vel bibberde toen hij voor het eerst vooraan in de klas een spreekbeurt moest geven. Toen ik hem verplichtte vijf toertjes te gaan lopen op de speelplaats, voelde hij de spanning wegebben en ging het plots vanzelf.

Of die vrolijke speelvogel in onze groep die nog steeds zijn schoenen niet kon knopen. Ik weigerde elke keer categoriek: 'Nee, je moet het zelf proberen. Van proberen kan je leren.' Ik moest stiekem lachen toen hij zijn vrienden zover kreeg dat zij zijn veters strikten. Maar plots, op het einde van het schooljaar, klonk midden in de les: 'Ja, juf! Het is gelukt!' De hele klas gierde het uit. En wij knipoogden naar elkaar.

Vorig schooljaar organiseerde ik een fietsparcours op de speelplaats. Met één hand rijden lukte nog niet bij iedereen even goed. Dus plaatste ik een tafel aan de ene kant van de speelplaats met daarop een hoop blokken. Bedoeling was dat ze daar een blokje namen en met één hand verder fietsten tot aan de tafel aan de overkant van de speelplaats. Die speelse oefening, zonder

grote druk, zorgde ervoor dat heel wat leerlingen hun angst overwonnen. 'Mama, ik kan met één hand rijden!' hoorde ik een meisje luid roepen toen de bel ging. Haar ogen blonken van trots.

Soms hebben ze een duwtje in de rug nodig. Letterlijk dan. Toen één van mijn leerlingen maar niet van het blokje durfde springen in het zwembad, keken mijn collega en ik elkaar met een veelbetekenende blik aan. We hadden ons doel gevonden. Eén juf naast haar op het blokje, ik watertrappelend in het zwembad. Na heel veel aanmoedigingen van ons en kinderen uit de klas, waagde ze de sprong. Het applaus en gejoel dat volgde was heerlijk. Niet alleen voor haar, maar evenzeer voor ons.

Een paar weken later mochten de leerlingen vrij zwemmen en spelen in het water. Het bange eendje dat niet van dat blokje durfde springen, maakte nu vrolijk de ene duik na de andere. Bommetje, als een ster of een potlood ... Geen spatje angst was nog te zien. Op dat moment besepte ik hoeveel we soms voor leerlingen kunnen betekenen. En ik zwom lekker verder, in het koude water met een ongelofelijk warm hart.

TEKST
Juf Drieke

BEELD
EpicStockMedia